

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันคุณภาพการศึกษาของไทยอยู่ในระดับที่น่าเป็นห่วง เนื่องจากความรู้ความสามารถของเด็กไทย โดยเฉลี่ยอ่อนลงทั้งในด้านกระบวนการคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์อย่างมีเหตุผล การริเริ่มสร้างสรรค์ การแก้ปัญหา ความรู้ทางวิชาการด้านวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาไทย รวมทั้งคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในด้านลักษณะนิสัยใฝ่รู้ ความมีคุณธรรม จริยธรรมระเบียบวินัย การทำงานเป็นหมู่คณะ เป็นต้น ผลลัพธ์เหล่านี้เกิดจากกระบวนการปลูกฝังเสริมสร้างและการเรียนการสอน ซึ่งยังขาดประสิทธิภาพ โดยมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในด้านหลักสูตรที่ยังไม่เหมาะสม การขาดแคลนครูในบางสาขา คุณภาพครูตกต่ำลง การเรียนรู้ซึ่งยังคงเน้นให้ผู้เรียนรับรู้และเชื่อฟังการถ่ายทอดเนื้อหาวิชามากกว่าการพัฒนาคนให้สามารถเพิ่มขีดความสามารถในการแสวงหาความรู้ คิดสร้างสรรค์ และการแก้ปัญหา ซึ่งสาเหตุสำคัญเกิดจากการขาดกระบวนการวิจัยที่จะก่อให้เกิดองค์ความรู้และสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆ (แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 พ.ศ. 2540-2544 : 52 - 53)

จากปัญหาคุณภาพการศึกษาดังกล่าว ทำให้เกิดอุปสรรคและปัญหาต่อการพัฒนาประเทศและการแข่งขันกับสังคมโลกยุคโลกาภิวัตน์เป็นอันมาก รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 81 จึงกำหนดให้รัฐต้องจัดให้มีกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาแห่งชาติ เพื่อปรับปรุงการศึกษาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมโลก โดยการสร้างเสริมความรู้ สนับสนุน การค้นคว้าวิจัยในศิลปวิทยาการต่างๆ เพื่อการพัฒนาประเทศ พัฒนาวิชาชีพครู และส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นตลอดจนศิลปะและวัฒนธรรมของชาติ นอกจากนี้แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535 ยังได้ระบุอีกว่า ให้มีการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเพื่อสร้างนวัตกรรม เทคโนโลยีทางการศึกษา และองค์ความรู้ในศาสตร์สาขาต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเนื้อหาสาระ กระบวนการเรียนการสอน เพื่อการส่งเสริมการเรียนรู้โดยมุ่งเน้นไปที่การพัฒนาครูผู้สอนให้มีสมรรถนะและศักยภาพสูงในการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนตามแนวทางปฏิรูปการศึกษาของประเทศ เนื่องจากผลการทำงานของครูเป็นตัวแปรเบื้องต้นที่ชี้วัดมาตรฐานของการศึกษา โดยมีความเชื่อว่าหากครูจัดการกิจและสร้างสถานการณ์การเรียนการสอนตามเกณฑ์มาตรฐานแล้วจะก่อให้เกิดผลิตภาพที่ดีคือคุณภาพของผู้เรียน เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ จึงได้มีพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ขึ้นเพื่อเป็นกรอบและแนวปฏิบัติในการพัฒนาการศึกษา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มาตรา 24 และมาตรา 30 ได้ให้ความสำคัญกับการนำวิจัยไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยกำหนดให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีความรอบรู้ และใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอน และแหล่งวิทยาการประเภทต่างๆ นอกจากนี้ สถานศึกษา ควรพัฒนากระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพโดยการส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถวิจัย เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จึงกำหนดให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาได้ส่งเสริมให้มีการวิจัยและพัฒนา โดยให้ความสำคัญของการวิจัยเพื่อพัฒนาคน พัฒนางาน และการใช้ผลงานวิจัยให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะครูผู้สอนจะต้องมีการค้นคว้าวิจัย เพื่อหาความรู้หรือวิธีการใหม่ๆ ที่นำไปประยุกต์ใช้กับสภาพการณ์ของการเรียนการสอน และพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน รวมทั้งการแก้ปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของกองวิจัยทางการศึกษาศึกษากรมวิชาการ(2529 : 38) ที่ได้ระบุว่า ควรพัฒนาบุคลากรในสถานศึกษาให้มีความรู้ด้านการวิจัย แล้วทำหน้าที่วิจัยโดยตรง และส่งเสริมให้มีการวิจัยเพื่อแก้ปัญหาต่างๆ ในสถานศึกษา และตรงกับแนวทางการพัฒนาการศึกษา ซึ่งได้พยายามให้ครูผู้สอนเป็นนักวิจัยและปรับบทบาทของการวิจัยให้เข้ากับการเรียนการสอนให้เป็นไปอย่างอัตโนมัติ

กรมอาชีวศึกษา มีความตระหนักและเห็นความสำคัญตามสาระของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ดังกล่าว จึงกำหนดนโยบายในแผนพัฒนาอาชีวศึกษา ฉบับที่ 8 พ.ศ. 2540 - 2544 ระบุว่า ให้สถานศึกษาส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา เพื่อหาความรู้หรือวิธีการใหม่ๆ ที่นำไปประยุกต์ใช้กับสภาพการณ์ของการเรียนการสอน และพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน รวมทั้งแก้ปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับบัญชา อึ้งสกุล (2537 : 1) กล่าวว่า การวิจัยเป็นเสมือนหัวใจสำคัญของการพัฒนาการศึกษา ทั้งนี้เพราะวิทยาการต่างๆ ในสังคมปัจจุบันได้เจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วตามสภาวะการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และเทคโนโลยีต่างๆ ที่มนุษย์ได้ศึกษาและพัฒนาขึ้นมาในทุกๆ ด้าน การที่มนุษย์จะศึกษาและพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ๆ ย่อมต้องอาศัยพื้นฐานของการศึกษาค้นคว้าวิจัยและทดลอง เพื่อแสวงหาความรู้ใหม่ๆ รวมทั้งการแก้ปัญหาและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการทำงานให้มีประสิทธิภาพสูงสุด

ครูในสังกัดกรมอาชีวศึกษา ถูกคาดหวังในภารกิจที่จะต้องสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ และทักษะเฉพาะในสาขาวิชาชีพที่เรียน (Technical Component) นั่นคือ ครูต้องมีทักษะหรือวิธีการสอนที่ดี (Pedagogical Component) นอกจากนี้ยังต้องมีลักษณะสำคัญในการประสาน การคิดค้น การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร (Ability to Communicate well) รวมทั้งการมีจิตวิญญาณ

ความเป็นครูและรักอาชีพครู การสอนวิชาชีพพระดับอาชีวศึกษาที่ครูพัฒนาไปงานและผู้เรียนทำตามไปงานสำเร็จรูป ไม่สามารถปลูกฝังให้ผู้เรียนเกิดความคิด ทักษะในการแก้ปัญหา หรือการทำงานเป็นทีม ความคาดหวังในยุคปฏิรูปการเรียนรู้คือ ครูผู้สอนต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการสอน เพื่อผลิตผลที่วัดความสำเร็จที่ผู้เรียนสามารถออกไปประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการพัฒนาครูวิชาชีพสู่มาตรฐานวิชาชีพครู จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการอาชีวศึกษา เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จริง เกิดทักษะในการเรียนรู้ และสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นที่ครูผู้สอนวิชาชีพ จะต้องมีความรู้ใน เนื้อหาวิชาที่สอน และมีทักษะในการที่จะถ่ายทอดความรู้เหล่านั้นให้กับผู้เรียน การพัฒนากระบวนการเรียนรู้โดยการทดลองวิจัยในชั้นเรียน จึงเป็นวิธีการหนึ่งที่ครูผู้สอนสามารถดำเนินการได้ เพื่อได้รูปแบบที่เหมาะสมในการจัดการเรียนการสอน อันจะนำไปสู่การเรียนรู้อย่างแท้จริง (กรมอาชีวศึกษา, 2544 : คำนำ, 28) การวิจัยในชั้นเรียนเป็นสิ่งที่มีค่าและสำคัญจะต้องทำควบคู่ไปกับการพัฒนาการเรียนรู้อันผู้สอนมีการจัด กิจกรรมการเรียนการสอน มีการทำวิจัยในชั้นเรียน ก็จะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนและผู้สอน ดังนั้นผู้บริหารจะต้องทราบทิศทางการส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียนเป็นอย่างดี เพื่อเป็นแนวทางในการบริหารงานการวิจัยในชั้นเรียน

การวิจัยในชั้นเรียน เป็นนวัตกรรมที่บุคคลหลายฝ่ายคาดหวังว่าจะช่วยแก้ปัญหาการเรียนการสอน เพราะการวิจัยในชั้นเรียนเป็นการวิจัยที่มีหลักการและวิธีการที่เอื้อต่อการพัฒนาการเรียนการสอน ทำให้ครูยังคงมีบทบาทเป็นครูปฏิบัติการณ์ในห้องเรียนและขณะเดียวกันก็เป็นนักวิจัยที่ทำหน้าที่ค้นหาวิธีการแก้ปัญหาในห้องเรียนด้วยตนเอง ทำให้ครูผู้สอนมีความเป็นครูมืออาชีพมากยิ่งขึ้น แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นกับครูที่ต้องการทำวิจัยมีหลายประการ ได้แก่ ความกลัวเกี่ยวกับเทคนิคการทำวิจัย ครูมีแนวโน้มที่จะเชื่อว่างานวิจัยไม่ใช่อยู่ในขอบเขตของงานครูที่จะปฏิบัติได้ ข้อจำกัดด้านเวลาในการทำวิจัยของครูในโรงเรียนที่จะทำวิจัย มีความกังวลในหัวข้อวิจัยที่อาจจะกระทบความรู้สึกของพ่อแม่ ผู้ปกครองหรือผู้เกี่ยวข้อง การไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหาร และการต่อต้านในการทำวิจัยจากผู้บริหาร (Sardo-Brown, D. and Welsh, L.A. 1995 อ้างถึงใน สุวิมล ว่องวานิช, 2544 : 177 - 178) ซึ่งปัญหาที่สำคัญคือผู้บริหารสถานศึกษาส่วนใหญ่ยังขาดคุณภาพ ไม่ใช่โอกาส และส่งเสริมการพัฒนาความรู้ความสามารถของครู จึงทำให้การดำเนินการปฏิรูปการเรียนรู้ของสถานศึกษาทั่วไปไม่สามารถเคลื่อนไปได้ (วีรนุช ปัทมวณิช, 2543 : 17) และกรมวิชาการ (2537 : บทคัดย่อ) ได้ติดตามประเมินผลการดำเนินงานเกี่ยวกับการวิจัยประจำปีงบประมาณ 2535 - 2536 ของกระทรวงศึกษาธิการพบว่า ผู้บริหารทุกระดับให้ความสำคัญกับนโยบายการวิจัยน้อย รวมทั้งบุคลากรยังขาดความเข้าใจในงานด้านวิจัย ส่งผลให้การบริหารงาน และการดำเนินการวิจัยไม่บรรลุผลสำเร็จตามนโยบายที่กำหนดไว้

จากสภาพปัญหาดังที่ได้กล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาบทบาทของ
ผู้บริหารในการส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียน ตามทัศนะของผู้บริหารและอาจารย์ สังกัดกอง
วิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคเหนือ เพื่อให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาได้
ทราบถึงทัศนะของผู้บริหารและอาจารย์ ที่มีต่อบทบาทของผู้บริหารในการส่งเสริมการวิจัยใน
ชั้นเรียน อันจะเป็นข้อมูลในการพัฒนาการวิจัยในชั้นเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาบทบาทของผู้บริหารในการส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียน ตามทัศนะ
ของผู้บริหารและอาจารย์ สังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคเหนือ
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและอาจารย์ สังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา
กรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคเหนือ ที่มีต่อบทบาทของผู้บริหารในการส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียน
จำแนกตาม ตำแหน่งหน้าที่ กลุ่มวิชาที่สอน วุฒิการศึกษา และประสบการณ์การทำงาน

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ขอบเขตของเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษา บทบาทของผู้บริหารในการส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียน
ตามทัศนะของผู้บริหารและอาจารย์ สังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา กลุ่ม
ภาคเหนือ ซึ่งมี 5 ด้าน ได้แก่

- 1.1 การส่งเสริมให้เกิดความสำเร็จของงานวิจัยในชั้นเรียน
- 1.2 การมีความรับผิดชอบต่อครูผู้ทำวิจัยในชั้นเรียน
- 1.3 การให้ความสำคัญกับการวิจัยในชั้นเรียน
- 1.4 การให้ความยอมรับนับถือครูผู้ทำวิจัยในชั้นเรียน
- 1.5 การส่งเสริมความก้าวหน้าในตำแหน่งงานของครูผู้ทำวิจัยในชั้นเรียน

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหารและอาจารย์ สังกัดกองวิทยาลัย
อาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคเหนือ ประกอบด้วยผู้บริหาร จำนวน 178 คน และ
อาจารย์ จำนวน 399 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 577 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหารและอาจารย์ สังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคเหนือ ประกอบด้วย ผู้บริหาร จำนวน 73 คน และอาจารย์ จำนวน 163 คน รวม ทั้งสิ้นจำนวน 236 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 ตำแหน่งหน้าที่ จำแนกเป็น 2 กลุ่ม Aa ผู้บริหาร และอาจารย์

3.1.2 กลุ่มวิชาที่สอน จำแนกเป็น 2 กลุ่ม An วิชาสามัญ และวิชาชีพ

3.1.3 วุฒิการศึกษา จำแนกเป็น 2 กลุ่ม As ปริญญาตรี และสูงกว่า

ปริญญาตรี

3.1.4 ประสบการณ์การทำงาน จำแนกเป็น 3 กลุ่ม คือ ต่ำกว่า 10 ปี .

10-19 ปี และ มากกว่า 19 ปี

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ บทบาทของผู้บริหารในการส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียน

แบ่งเป็น 5 ด้าน คือ

3.2.1 การส่งเสริมให้เกิดความสำเร็จของงานวิจัยในชั้นเรียน

3.2.2 การมีความรับผิดชอบต่อครูผู้ทำการวิจัยในชั้นเรียน

3.2.3 การให้ความสำคัญกับการวิจัยในชั้นเรียน

3.2.4 การให้ความยอมรับนับถือครูผู้ทำวิจัยในชั้นเรียน

3.2.5 การส่งเสริมความก้าวหน้าในตำแหน่งงานของครูผู้ทำวิจัย

ในชั้นเรียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงพฤติกรรมการปฏิบัติงานของผู้บริหารเกี่ยวกับบทบาทในการส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียน สังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคเหนือ

2. เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบาย การวางแผน และการปรับปรุงพัฒนาบทบาทของผู้บริหารในการส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียน สังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคเหนือ

3. ทำให้ทราบถึงแนวทางการปฏิบัติการส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียนของผู้บริหาร ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา ในกลุ่มภาคอื่นๆ

สมมติฐานการวิจัย

1. บทบาทของผู้บริหารในการส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียน ตามทัศนะของผู้บริหารและอาจารย์ แตกต่างกัน
2. บทบาทของผู้บริหารในการส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียน ตามทัศนะของผู้บริหารและอาจารย์ จำแนกตาม ตำแหน่งหน้าที่ กลุ่มวิชาที่สอน วุฒิการศึกษา และประสบการณ์การทำงาน แตกต่างกัน

นัยямศัพท์เฉพาะ

1. บทบาท หมายถึง พฤติกรรมการปฏิบัติงานตามหน้าที่ความรับผิดชอบ
2. การวิจัยในชั้นเรียน หมายถึง กระบวนการแสวงหาความรู้อันเป็นความจริงที่เชื่อถือได้ในเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อของผู้เรียนในบริบทของชั้นเรียน
3. ผู้บริหาร หมายถึง ผู้อำนวยการวิทยาลัย ผู้ช่วยผู้อำนวยการ หัวหน้าคณะวิชา และหัวหน้าแผนกวิชา สังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคเหนือ
4. การส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียน หมายถึง พฤติกรรมการปฏิบัติงานตามหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้บริหาร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เกิดการวิจัยในชั้นเรียน โดยแบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ
  - 4.1 การส่งเสริมให้เกิดความสำเร็จของงานวิจัยในชั้นเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่ผู้บริหารส่งเสริมให้มีนโยบายและแผนปฏิบัติงานวิจัยในชั้นเรียน สนับสนุนด้านงบประมาณ และจัดหาอุปกรณ์ประกอบการวิจัย เช่น เอกสาร ตำรา หรือสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ สนับสนุนครูแต่ละคนให้มีโอกาสได้ใช้ความรู้ความสามารถอย่างเต็มที่ และติดตามผลการปฏิบัติงานวิจัยของครูเป็นระยะอย่างต่อเนื่อง
  - 4.2 การมีความรับผิดชอบต่อครูผู้ทำการวิจัยในชั้นเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่ผู้บริหารเอาใจใส่การปฏิบัติงานวิจัยของครูอย่างเต็มที่ แนะนำให้คำปรึกษา และช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการทำวิจัยของครู และหาทางช่วยเหลือครูที่ยังไม่เคยทำวิจัยให้มีโอกาสทำการวิจัย
  - 4.3 การให้ความสำคัญกับการวิจัยในชั้นเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่ผู้บริหารกระตุ้นให้ครูเห็นความสำคัญของการวิจัยเพื่อแสวงหาความรู้ใหม่ๆ สนับสนุนครูให้ได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม จัดการอบรม สัมมนา เพื่อพัฒนาความรู้ทางด้านการวิจัยแก่ครู ส่งเสริมครูให้นำผลการวิจัยไปใช้ และปฏิบัติงานด้วยกระบวนการทางการวิจัยอยู่เสมอ

4.4 การให้ความยอมรับนับถือครูผู้ทำการวิจัยในชั้นเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่ผู้บริหาร ยกย่อง ชมเชย รับฟังความคิดเห็นและยอมรับความสามารถของครูผู้ทำวิจัยในชั้นเรียน จัดให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น รวมทั้งการเผยแพร่ผลงานวิจัยของครูให้เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย

4.5 การส่งเสริมความก้าวหน้าในตำแหน่งงานของครูผู้ทำวิจัยในชั้นเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่ผู้บริหารส่งเสริมให้ครูมีกำลังใจในการปฏิบัติงานวิจัย การให้ความดี ความชอบแก่ครูผู้ผลิตผลงานวิจัย การใช้ผลงานวิจัยเพื่อปรับตำแหน่งให้สูงขึ้น การแนะนำช่วยเหลือครูให้ได้ส่งผลงานวิจัย เพื่อการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่งให้สูงขึ้น รวมทั้งให้มีการ สลับเปลี่ยนตำแหน่งหน้าที่การงานในระดับที่สูงขึ้นอีกด้วย

5. ทักษะ หมายถึง ความคิดเห็นที่มีต่อบทบาทของผู้บริหารในการส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียน ทั้ง 5 ด้าน

6. กองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กลุ่มภาคเหนือ หมายถึง สถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ กลุ่มภาคเหนือ ตั้งอยู่ในเขตการศึกษา 7 และ 8 จำนวน 8 สถานศึกษา ได้แก่ วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก วิทยาลัยพัฒนชนการบึงพระพิษณุโลก วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุโขทัย วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุตรดิตถ์ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงราย วิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงใหม่ วิทยาลัยอาชีวศึกษาแพร่ และวิทยาลัยอาชีวศึกษารั้วปาง

7. อาจารย์ หมายถึง ผู้สอนในสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคเหนือ

8. กลุ่มวิชาที่สอน หมายถึง กลุ่มวิชาที่เปิดสอนในสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคเหนือ ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่มวิชา ได้แก่ กลุ่มวิชาสามัญ และกลุ่มวิชาชีพ

9. ประสิทธิภาพการทำงาน หมายถึง ระยะเวลาที่ผู้บริหารและอาจารย์ ได้ปฏิบัติการทำงานในสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา

10. วุฒิการศึกษา หมายถึง ระดับการศึกษาที่ผู้บริหารและอาจารย์ ได้รับการศึกษาสูงสุด